

УДК 111.4:141:140.8

ORCID 0000-0002-4766-1530

СИМУЛЯЦІЯ І СИМУЛЯКР В ТЕОРІЇ Ж. ДЕЛЬОЗА

Шаповал Н.В., аспірантка кафедри теоретичної і практичної філософії імені професора Й.Б. Шада
Харківського національного університету ім. В.Н. Каразіна

Стаття присвячена аналізу дельозівського «перевертання платонізму» та його можливим наслідкам для соціального цілого та світосприйняття окремої людини. У ході дослідження було встановлено, що симуляція руйнує встановлений класичний світ репрезентації і нерозривно пов'язана із вічним поверненням, селективним за своєю природою, але протилежним простому відбору. Виключаються і не повертаються саме моделі і копії, які можуть знову повернути центр і впорядкувати хаос. Функціонування симулякра повністю гальмує процес вдосконалення сфери, де він присутній, оскільки можна виправити певні недосконалості реалізованої моделі, але абсолютно немислимо поліпшити те, чого немає. «Перевернути платонізм» означає помістити симулякри на одному рівні з копіями і зображеннями, через утвердження їх у своїх правах. У такій ситуації нерозрізненості ніякий відбір більше неможливий. Принцип подібності зруйновано, заради тотальної різності.

Ключові слова: симулякр, симуляція, модель, копія, ідея, вічне повернення, репрезентація.

Феномен симуляції, що фіксувався і вивчався західними вченими в 60-70-х роках минулого століття, сьогодні все частіше зустрічається на пострадянському просторі у найрізноманітніших сферах людської діяльності: в науці, економіці, засобах комунікації, мистецтві, індустрії краси, політиці тощо.

Дослідники, які займаються цією проблематикою, як правило звертають увагу на те, що сенс і значення поняття «симулякр» (від лат. *simulare* - прикидатися), істотно розрізняються в залежності від того, до якої моделі застосування він відноситься: репрезентативної або нерепрезентативної [2]. Репрезентативна модель асоціюється з Платоном та його теорією ідей. В рамках зазначеної моделі симулякр розуміється як копія копії, яка відрізняється від оригіналу низкою недосконалостей. Згідно з Платоном світ ідей або істинне буття та світ речей або видиме буття знаходяться у тісному зв'язку: перше забезпечує існування другого. Ідеї як ідеальні зразки присутні в речах, які є лише їх тінню, подобою. Світ речей як несправжньо суцільний є поєднанням справжнього буття – ідеї та небуття –

безформеної, пасивної матерії. У контексті даної моделі істинність речі визначається ступенем її подібності з оригіналом – ідеєю, тобто існує еквівалентний зв'язок між знаком і його референтом. Платонівський світ речей є недосконалим відображенням світу ідей, який завжди спотворює, але ніколи не заперечує останній.

Нерепрезентативна модель, навпаки, спростовує підхід, в рамках якого стверджується еквівалентність знаку своєму референту, а тому онтологічний статус першого залежить від цієї відповідності [2]. Тут симулякр вже не розглядається як копія копії, що спотворює справжню реальність, він заміщає її собою і сам стає власної реальністю. Симулякр як знак більше не відсилає до будь-якого референту, за знаком не існує ніякої реальності, крім реальності самого знаку [3]. В рамках нерепрезентативного підходу на відміну від репрезентативного безглуздо говорити, що світ симулякрів – це світ ілюзії і спотворення, оскільки тут заперечується сама ідея відповідності, оскільки заперечується істинний світ, а значить і відповідати більше нема чому. Світ симулякрів стає єдиною реальністю, доступною для свідомості.

Одним із яскравими представників нерепрезентативної моделі симулякра в західній науці є Ж. Дельоз. Звертаючись до його теорії симулякрів, ми маємо на меті розібратися не лише у її змісті, специфіці функціонування симулякру, а і у ставленні автора до описаного ним явища.

В роботі «Платон і симулякр» філософ розглядає симуляцію, відштовхуючись від ідей Платона, зокрема, звертається до таких його робіт, як «Федр», «Філеб», «Політик» і «Софіст». Своє дослідження Дельоз починає з питання: «Що ж все ж таки це означає: «Перевернути платонізм догори ногами?» [1]. В цій тезі Ніцше вбачав завдання майбутньої філософії. «Скоріше за все ця формула повинна бути пов'язана із скасуванням світу сутностей і світу видимостей» [1], – розмірковує Дельоз. Але подвійне викриття світу сутності і видимості підноситься до Гегеля, або скоріше бере своє начало у Канта і навряд Ніцше мав те саме на увазі, що і вони, переконаний філософ. Через абстрактний характер, формула перевертання

здається Дельозу неповноцінною, оскільки не торкається основного мотиву платонізму, який саме і потребує прояснення. Даний мотив він шукає у встановленні способу, за допомогою якого Платон проводив різницю між світами сутностей і видимості, «річчю як такою» та її образами, оригіналом і копією, моделлю і симулякром [1].

Суть зазначеного поділу полягає не в розділі роду на окремі види, відповідно до специфіки кожної речі. Він ґрунтується на принципі відбору за походженням і родоводом. Мета його полягає у сортуванні претензій, у розрізненні «істинного претендента від хибного». «Цей метод знову прагне об'єднати в собі владу діалектики і владу міфу з його постійною циклічною структурою, в дійсності є історією першооснови. Він передбачає створення моделі, відповідно до якої можуть судитись різні претенденти» [1].

Зазначивши, що «першооснова завжди має потребу у претензії або вимозі», Дельоз продовжує своє міркування таким чином: «З'являється претендент, який звертається до основи, а його вимога має оцінюватися як цілком обґрунтована, недостатньо обґрунтована або взагалі позбавленою будь-яких підстав» [1]. Ось така елективна участь і є відповіддю на проблему методу відбору. «Брати участь – це, в кращому випадку, бути другим» [1], – говорить Дельоз, саме на це, на його думку і спирається відома тріада неоплатонізму – «те, що не бере участі», «те, що бере участь» та «учасник», яку він виражає інакше: «Першооснова, об'єкт у своєму прагненні і претендент; батько, дочка і наречений. Першооснова завжди володіє чимось одвічно. Вона розлучається з тим, чим володіє, щоб цим поділитися, віддати тому, хто просить, хто буде володіти цим тільки вторинним чином. І розлучиться вона з тим, чим володіє, лише тоді, коли переконається у здатності позивача витримати всі випробування основою» [1].

Однак таке тлумачення методу Платона більше схоже на його перекручення, принаймні на цій фазі міркувань Дельоза. Ідеї у вченні Платона – безтілесні, досконалі, ідеально існуючі форми, образи, що утворюють розумоосяжну основу – істинне буття світу чуттєвих речей, світу

вічного становлення. Ідеї, в теорії Платона, як першооснова не мають потреби у претензії або у вимозі, вони не діляться і не віддають того, чим володіють, тому, хто просить. Бо до їх втілення ще немає кому просити і немає з ким ділитися. Ідеї, надаючи форми безформній хорі (яка не присутня у міркуваннях Дельоза), втілюються, із безтілесних загальних форм стають тілесними одиничними формами, тобто стають речами, що утворюють у своїй сукупності мінливий світ речей. Назвати ці втілені форми претендентами теж неможна, оскільки вони вже отримали те, що тільки і можна отримати від ідеальних форм і образів – форму, як спосіб зв'язку речовинності, яку оформили, ставши матеріальними речами, з більш чи менш вдалою формою існування. І за Платоном це є «два створення божественної творчості: сама річ і образ, що її супроводжує».

Інша справа, коли першооснова є штучним утворенням у вигляді ідеальної (нематеріальної) моделі, наприклад теоретичної моделі влади, створеної людьми для суспільного цілого. Загальна влада такого цілого є його першоосновою, началом, що має розгорнутися у суспільне ціле. Могутність такої першооснови, що існує у вигляді системи владних повноважень має утворювати і утримувати необхідне його часткам ціле. Ось така основа дійсно має потребу у претензії на те, чим вона володіє – системою владних повноважень, які розподіляються між претендентами, що пройшли всі випробування основою, тобто здатні і будуть втілювати саме таку ідею влади, а не іншу.

У елективній участі Дельоз розрізняє різні рівні і навіть цілу ієрархію володарів, яких може бути нескінченно багато, аж доходючи до володіння лише міражем або симулякром, що перетворює самого володаря в симулякр. Посилаючись на «Політика», він пропонує детальну ієрархію: «справжній державний діяч або той, хто має всі підстави прагнути і бажати, а потім родичі, слуги і раби, і, спускаючись вниз, до симулякру, – удавачі і облудники(...) Всі вони стають уособленням злої влади, влади оманливих претендентів» [1]. Підводячи підсумок цієї частини теорії ідей Платона,

Дельоз зазначає, що в ній «міф створює іманентну модель або перевірку на основу, у відповідності до якої облудники мають бути осуджені» [1]. Саме на таких умовах поділ досягає своєї цілі у перевірці претендентів на відповідність заявленій основі (ідеї), яка проводиться методом відбору за походженням, а не визначенням поняття і його розподілом на види.

Окремої уваги, на думку Дельоза, заслуговує діалог «Софіст», в якому застосування метода поділу парадоксальне. Він використовується із протилежною метою: не для оцінки тих, хто заслуговує бути відібраними, а для виявлення хибних претендентів як таких, виявлення буття, яке є небуття, тобто симулякра. Таке буття симулякра представляє сам Софіст, який, на думку Дельоза, «уособлює його як сатир, кентавр або Протей, який всюди пробирається, втручається не у свою справу, непомітно вкрадається і втирається до всього» [1]. Таким чином, можна допустити, що симулякр це не цілком небуття, а те, що знаходиться не на своєму місці, коли заявлена ідея не відповідає втіленню.

В результаті, як каже Дельоз, Платон приходять до висновку про те, що симулякр є не просто помилковою копією або хибним претендентом, але якимось об'єктом, який унеможлиблює розрізнення копії і оригіналу. Пошуки визначення хто ж такий Софіст призводять до точки нерозрізненості, в якій зрозуміти хто Софіст, а хто Сократ вже неможливо.

Дельоз зауважує, що якщо спочатку мотивом Платона було розрізнення між сутностями і уявленнями, інтелігібельним і чуттєвим, ідеєю і образом, оригіналом і копією, моделлю і симулякром, то тепер відмінність виявляється вже всередині образів і уявлень, які поділяються Дельозом на копії та симулякри. «Копії є вторинними володарями. Вони – цілком обґрунтовані претенденти, забезпечені подобою. Симулякри ж уподібнюються хибним претендентам, виникають на основі відсутності подібності, позначають істотне перекручення або відхилення. Саме в цьому сенсі Платон розрізняє дві області образів-ідолів: з одного боку, – копії-зображення, з іншого, – симулякри-фантазми» [1].

На думку Дельоза, основний мотив платонівських пошуків через розрізнення, пов'язаний, по-перше, з визначенням межі між копіями – володарями достатніх підстав і симулякрами, безпідставними претендентами, носіями відмінності, а по-друге, з питанням про те, «що саме забезпечує триумф копій над симулякрами», яке формулюється Дельозом як проблема пригнічення симулякрів, утримання їх в глибині, запобігання їх втручанню у будь-що.

Критерієм відбору між двома зазначеними видами образів у Дельоза виступає ідея. Копії та зображення, розмірковує він, є «хорошими» образами, тільки тому, що вони забезпечені подобою ідеї. При цьому, відзначає він, «подоба» тут вживається не в сенсі чогось зовнішнього, оскільки тільки речі можуть бути зовні подібними одна одній. Мова йде про подібність речі – копії ідеї, оскільки саме ідеєю встановлюються такі співвідношення і пропорції, які утворюють внутрішню сутність майбутньої речі. «Подоба, будучи як внутрішньою, так і духовною, є мірою будь-якої претензії. Копія насправді будь-чому подібна тільки в тому сенсі, в якому вона подібна ідеї речі» [1]. «Існує вища ідентичність ідеї, яка виявляє вагомі підстави для різних претензій у копій, оскільки стверджує їх на основі внутрішньої і успадкованої ними подібності» [1].

На відміну від копій, симулякр завжди намагається таємно обійти ідею, змістити «батька», внести дисбаланс, оскільки він не має за собою підстав і ретельно це приховує. Симулякр, за Дельозом, не можна назвати копією копії, як дурну нескінченність у процесі втрати подоби, оскільки в такому випадку зникає найважливіше – основний критерій розрізнення копії від симулякра – сама подоба. «Копія – це образ, забезпечений подобою. Симулякр же – образ, позбавлений подібності» [1]. В якості ілюстрації до вищевказаного, Дельоз наводить фрагмент із Біблії, в якому йдеться про те, що Бог створив людину за образом і подобою своєю. Після скоєного гріхопадіння людина втратила подібність з Богом, залишився тільки образ. Так людина з божественної копії перетворилася в симулякр Бога.

При спостереженні симулякр справляє враження подоби, проте вона є повністю зовнішньою, оскільки утворена іншими засобами ніж сама модель або ідея, він заснований виключно на відмінності і невідповідності. Навіть якщо і допустити, що симулякр має модель, то це буде модель чогось іншого, а не заявленого симулякром.

Дуже важливою на нашу думку є ще одна характерна відмінність між копією та симулякром, про яку говорить Дельоз. Це продуктивність. Копія, що має подобу своєї ідеї, завжди спирається якщо не на істинне знання, то завжди – хоча б на правильну думку, наслідком чого є продуктивний результат. Ступінь продуктивності може бути різна, вона прямо залежить від міри подібності копії ідеальній моделі, однак результат так чи інакше буде присутній.

Симулякр, який має зовнішню подібність із моделлю, не дає ніякого продуктивного результату взагалі. У цьому, ми вважаємо, і полягає головна небезпека і шкода симуляції – він як претендент на відповідність якості, на яку він претендує не просто «погано виконує свою роботу», вона взагалі відсутня як така. У той же час наявність якого-небудь симулякра, наприклад симулякра влади, буде повністю гальмувати процес вдосконалення, в даному випадку механізмів організації і управління, оскільки можна виправити певні недосконалості, але абсолютно немислимо поліпшити те, чого немає. Можливо тільки створити модель (саме модель, а не симулякр), за якою буде створюватися те, що до цього було непродуктивним.

Зазначена непродуктивність виникає від того, пише Дельоз, що спостерігач не здатний впоратися самотійно з величезним розривом між симулякрами і моделлю, якій вони нібито відповідають. Це відбувається через те, що симулякр створює зовнішнє враження подібності і залучає спостерігача на свою позицію таким чином, що останній сам стає частиною симулякра. «У симулякрі відбувається становлення божевіллям або становлення безмежного. Як показано в "Філебі", де "завжди мить триває в більшій чи меншій мірі", завжди існує становлення іншого, становлення

руйнівних глибин, здатних обходити і уникати рівність, межу» [1].

Відповідно до двох родів образів: копій і симулякрів, Дельоз виділяє два способи сприйняття світу. Перший заснований на формулі "відрізняється лише те, що подібне". Згідно з ним світ речей складається з копій або репрезентацій і в цілому стає зображенням певної ідеї або ідей. У ньому будь-яке розрізнення мислиться спираючись на початкову подобу, тому, що зображується.

Інша формула "тільки різне може бути подібне одне одному" встановлює світ симулякрів, а саму реальність оголошує фантазмом. У ній процес мислення світу речей відбувається за іншим сценарієм: «подібність або навіть ідентичність» мислиться «як продукт глибокої неспівмірності і невідповідності» [1]. Ця неспівмірність у світі симулякрів виходить тільки з самої себе, що не задається нічим від початку і сама являє собою єдність міри і комунікації.

Таким чином «перевернути платонізм», згідно з Дельозом, означає помістити симулякри на одному рівні з копіями і зображеннями, через утвердження їх у своїх правах. У такій ситуації нерозрізненості ніякий відбір більше неможливий. «У ситуації "перевертання платонізму" подібність стає різницею, яка увішла в середину, ідентичність різного виступає як початкова влада того ж самого, а подібне має лише симуляційну сутність, яка виявляє функціонування симулякра» [1]. Це царство хибного претендента, в якому він може здаватися одночасно і «батьком», і «претендентом», і «нареченою». Однак навіть поняття хибності тут більше недоречно, помилковий претендент вже не може вважатися хибним в тій чи іншій мірі, оскільки оригіналу більше не існує, а отже немає ніякого критерію відповідності. Є тільки симуляція як результат функціонування симулякра.

Дельоз розглядає обман як владу. Встановлюється влада обману, якою симулякр підпорядковує собі і моделі і копії. «Ця влада унеможливорює порядок участі, стійкість розподілу, визначність ієрархії. Вона встановлює світ дрейфуючого поширення і коронованої анархії. Перебуваючи далеко від

нової основи, вона поглинає всі підстави, гарантуючи загальний розвал (effondrement), який несе в собі характеристики радісної і позитивної події, позбавленої своєї основи» [1].

Симуляція нерозривно пов'язана з вічним поверненням, яке руйнує встановлений світ репрезентації. Воно не встановлює ніякого порядку у протилежність хаосу, а само є владою, яка стверджує хаос, говорить Дельоз. (Однак, залишається неясним, яким чином можна панувати над хаосом, хіба тільки одного разу зруйнувати порядок, «відпустити хаос на волю». Але в такому випадку, стверджуючи хаос, влада саморуйнується. Для того щоб підтримувати хаос влада не потрібна, а порядок не може виникнути сам при бездіяльності або відсутності влади як зусилля).

Вічне повернення Дельоз називає владою, яка стверджує децентрацію і дивергенцію. «Перебуваючи під владою хибного претендента, повернення є причиною того, що трапляється знову і знову. Хоча в результаті цього процесу не все повертається на круги своя. Повернення як і раніше селективне, воно "проводить розрізнення", але робить це аж ніяк не в стилі Платона. Те, що відібрано, являє собою процедури, які протилежні відбору» [1]. Виключаються і не повертаються саме моделі і копії, які можуть знову повернути центр і впорядкувати хаос.

Дельоз стверджує, що характерною рисою сучасності є влада симулякрів. Філософія ж навпаки прагне не бути сучасною і не залежати від усього тимчасового, переслідуючи те, що поза часом як свою мету, яке належить усім часам. Однак те, що шукає філософія, пише автор, має найбільш штучний характер і досягається саме шляхом перевертання платонізму. «По відношенню до найбільш віддаленого минулого за рахунок перевертання платонізму; по відношенню до теперішнього - за рахунок симулякра, який сприймається в якості опорної точки критичної сучасності; по відношенню до майбутнього воно досягається фантазмом вічного повернення як віри в майбутнє» [1].

У той же час Дельоз розрізняє штучне і симулякр. Вони згідно з

Дельозом є протилежностями. Штучне це завжди копія копії, тобто на початку цього ланцюжка завжди буде присутня модель. Симулякр завжди існує сам по собі, без підстави. Протистояння штучного і симулякра, на думку Дельоза, становить ядро сучасності і виражається у двох способах деструкції, двох формах нігілізму. Мета першого – руйнування заради збереження встановленого порядку, моделей і їх копій. Мета другого – знищення всякої моделі і їх можливих копій, заради «творчого хаосу», який функціонує в якості симулякра. Ця остання є деструкцією платонізму, яку Дельоз називає «найневиннішим з усіх способів руйнування» [1].

Однак чи може хаос творити? Творити означає створювати щось. За логікою Дельоза хаос може «творити» тільки симулякри, тобто несправжні моделі і копії, непродуктивні за своєю природою. Таким чином, якщо хаос і створює щось, то воно непродуктивне, помилкове, і при цьому відкидає будь-який варіант порядку, проводячи селекцію відповідно до критерію «все, що має впорядковану структуру - видаляється». Влада симулякрів гарантує загальний розвал і коронує анархію. Більш небезпечну установку розуму (і чи розуму взагалі, адже в симулякрі відбувається становлення божевіллям, як пише Дельоз) досить важко собі уявити. Це деструкція заради деструкції, яка не має на меті жодного позитивного, конструктивного результату.

Підводячи підсумки нашого дослідження зазначимо наступне:

Дельоз відштовхуючись від теорії ідей Платона та піддавши її істотній переробці виробив власну теорію симулякрів. Якщо спочатку мотивом Платона було розрізнення між сутностями і уявленнями, оригіналом і копією, то Дельоз виявляє відмінність вже всередині образів і уявлень, які поділяються ним на копії та симулякри. Копії цілком обґрунтовані претенденти, забезпечені подобою. Симулякри ж уподібнюються хибним претендентам, виникають на основі відсутності подібності, позначають істотне перекручення або відхилення від оригіналу.

Симуляція нерозривно пов'язана з вічним поверненням, яке руйнує встановлений світ репрезентації. Вона не встановлює ніякого порядку у

протилежність хаосу, а само є владою, яка стверджує хаос. Вічне повернення є владою, яка стверджує децентрацію і дивергенцію. Виключаються і не повертаються саме моделі і копії, які можуть знову повернути центр і впорядкувати хаос. Звинувативши Платона і платонізм, у прагненні «забезпечити повну перемогу зображень над симулякрами» [1], Дельоз шляхом «перевертання платонізму» сам теоретично забезпечив, повне знищення симулякрами не лише можливих копій, як своїх конкурентів, а й оригіналів, заради творчого хаосу, що функціонує як симулякр. Деструкцію платонізму Дельоз називає найневиннішим зі способів руйнування. Зруйнований принцип подібності заради тотальної різності. Все само собі симулякр.

Тож в світлі такого світорозуміння і людина людині, вже навіть не вовк, а симулякр, що здатний прикидатися, удавати з себе що завгодно, позначаючи себе, свої вміння і якості, прагнення і наміри маскою, будь-яким словом-знаком, що має спільне звучання, але геть різний зміст з усіма іншими такими ж симулякрами. В такому випадку стає неможливим не лише спільне співіснування, життя, а й елементарні спільні дії, які вимагають вироблення спільної мети, обговорення очікуваного результату, встановлення єдиного правила, діючи в межах якого, розходяться кожний у своєму напрямку, але для досягнення бажаного спільного результату, сходяться заради єдиної для них всіх мети.

Список використаних джерел

1. Делёз Ж. Платон и симулякр : [электронный ресурс] / Ж. Делёз - Режим доступа: <http://filosof.historic.ru/books/item/f00/s00/z0000174/index.sht>
2. Емелин В. А. Технологии симуляции в постмодернистской политике: [электронный ресурс] / В. А. Емелин – Режим доступа: emeline.narod.ru/policy.htm
3. Кирюшин А. Н., Асташова А. Н. Идея симулякра в понимании виртуального: от Платона к постмодернизму: [электронный ресурс] / А. Н. Кирюшин, А. Н., Асташова – Режим доступа: human.snauka.ru/2012/08/1593

СИМУЛЯЦИЯ И СИМУЛЯКР В ТЕОРИИ Ж. ДЕЛЁЗА

Шаповал Н. В.

Статья посвящена анализу делёзовского «переворачивания платонизма» и его возможным последствиям для социального целого и мировосприятия отдельного

человека. В ходе исследования было установлено, что симуляция разрушает установленный классический мир репрезентации и неразрывно связана с вечным возвращением, селективным по своей природе, но противоположным простому отбору. Исключаются и не возвращаются именно модели и копии, которые могут снова вернуть центр и упорядочить хаос. Функционирование симулякра полностью тормозит процесс совершенствования сферы, где он присутствует, поскольку возможно исправить определенные несовершенства реализованной модели, но совершенно бессмысленно улучшить то, чего нет. «Перевернуть платонизм» означает поместить симулякры на одном уровне с копиями и изображениями, через утверждение их в правах. В такой ситуации неразличимости никакой отбор более невозможен. Принцип подобия разрушен, ради тотальной разности.

Ключевые слова: симулякр, симуляция, модель, копия, идея, вечное возвращение, репрезентация.

SIMULATION AND SIMULACRUM IN THE J. DELEUZE'S THEORY

Shapoval N.V.

The article represents the analysis of Deleuze's "inversion of Platonism" and its possible consequences for the society and perception of an individual. Deleuze's conception is based on the theory of Plato's ideas, but he rewrote it and developed his own theory of simulacra. Plato's first motive was the distinction between entities and representations, the original and the copy, then Deleuze reveals a difference already within the images and representations that are divided into copies and simulations. Copies are well-grounded applicants, provided with likeness. Simulacrum is similar to false candidates, arise on the basis of lack of similarity, denote significant distortion and deviation from the original.

In the course of the work, it was found that simulation destroys the established classical world of representation and is inextricably linked with eternal returns, naturally selective, but contrary to simple selection. The Models and copies are excluded and not returned, that can return the center again and streamline the chaos. The simulacrum, which has an external similarity to the model, does not provide any productive result at all. The main danger and disadvantage of the simulation is that the simulacrum as a pretender for the conformity of the quality on which he pretends, not only "does not do his work", it is generally absent at all. The functioning of the simulator completely inhibits the process of improving the sphere where it is present, since it is possible to fix certain imperfections of the implemented model, but it is absolutely inconceivable to improve that doesn't exist.

"To invert Platonism" means to put simulations on the same level as copies and images, through the assertion of them in their rights. In such a situation, the invisibility of any selection is not possible anymore. The principle of similarity is destroyed, for the sake of total difference. All is the simulacrum for itself. In this case, it becomes impossible not only for co-existence, life, but also for elementary joint actions that require the development of a common goal, the discussion of the expected result, the establishment of a single rule, acting within the limits of which diverge each in its direction, but to achieve the desired common result, converge for one purpose for them.

Keywords: simulacrum, simulation, model, copy, idea, eternal return, representation.